ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ PIERRE VILLETARD

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Μιλοῦσαν ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα γιά τὴν ὡραία λαίδη Κρόμπερ, μαζευμένοι στὴν μεγάλη αἴθουσα πού, μιά στιγμή, ὡς τὸ τσάϊ τους.

— Ἡ λαίδη Κρόμπερ, εἶπατε φώναξε ἔξαφνα ὁ Θωμᾶς Κρόμπ ἀναπηδώντας. Εἶνε μιά κοσμικη κυρία πού ἔρχεται ἐδῶ πέρα κάθε μέρα σὰν πέντε καὶ παίρνει τὸ τσάϊ της. Μὴ δίνετε ὅμως μεγάλη σημασία στὸ παρουσιαστικό της καὶ μὴν ἔχετε τόση ἐμπιστοσύνη στὴ λεπτὴ συμπεριφορά της. Ἐδῶ καὶ δώδεκα χρόνια ἔτρεχε ξυπόλυτη στὰ βουνὰ τῆς πατρίδος της καὶ ὕστερα φεύγοντας ἀπὸ κεῖ μὲ τοὺς γονεῖς της ἐπῆγε στὸ Κλόνταν, ὅπου φίλαγε γίδια ἕξη μῆνες. Ἐπὶ τέλους ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα της, ἀφοῦ περιπλανήθηκαν ἄσκοπα πολὺν καιρό, ἀνεκάλυψαν κοντὰ σὲ κάποιο δάσος τὸ ρεῦμα μικροῦ ποταμοῦ χρυσαφόρου κι' ἔκαμαν τὴν τύχη τους. Κι' ἔτσι ἡ μὶς Μῶδ ἀπόχτησε σὲ λίγο μεταξωτὰ φορέματα, καὶ χρυσὰ κοσμήματα. Ἐκτὸς τούτου οἱ γονεῖς της ἐπῆραν τρεῖς καθηγητὰς γιὰ νὰ τῆς διδάξουν γραμματική, μουσικὴ καὶ ζωγραφική...

Ὕστερ' ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴ φασαρία ἡ Μῶδ ἔμαθε νὰ μουντζουρώνη μὲ χρώματα τὸ πανί, νὰ γρατσουνίζη τὸ πιάνο καὶ ν' ἀνακατεύη λέξεις χυδαῖες καὶ ρητορικὲς μαζί.

Τὴν ἐγνώρισα γιὰ πρώτη φορὰ στὸ Κλώμπ ὅπου ἐρχόταν κάθε ἀπόγευμα μὲ τὴ μακέτα της γιὰ νὰ παίξη. Ἦταν τότε δεκαεννιὰ χρονῶν κι' εἶχε βελουδένια μάτια καὶ τριανταφυλλένια μάγουλα. Χτυποῦσε τὸ τόπι μὲ μεγάλη ἐπιδεξιότητα πηδώντας σὰν αἴλουρος.

Ἐπρόσεχε μόνον ὅσους ἦσαν δυνατοὶ κι' ἐπιδέξιοι στὸ παιχνίδι καὶ περιφρονοῦσε τοὺς ἀδυνάτους παῖχτες τοῦ τέννις πού δὲν πετύχαιναν τὰ χτυπήματά τους.

Ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα πού τὴν εἶδα μὲ κυρίεψε ἕνα τρομερὸ πάθος, γι' αὐτή, ἕνας τρελλὸς ἔρωτας πού δὲν εἶχε καμμιὰ σχέση μὲ κείνους πού ἀναπτύσσονται μέσα στὰ σαλόνια καὶ στὶς λουτροπόλεις.

Ὅσες φορὲς ἐτύχαινε νὰ παίζω κοντὰ στὴ Μῶδ ἔβαζα ὅλα τὰ δυνατά μου νὰ νικήσω, γιατὶ ἐγνώριζα τὴν κρυφὴ προτίμησή της πρὸς τοὺς ζωηροὺς καὶ δυνατοὺς παίκτας. Πόση δὲ χαρὰ ἔνιωθα ὅταν κατώρθωνα νὰ ὑπερβάλω τοὺς ἄλλους! Ἐκείνη μοῦ χάριζε τότε ἕνα τρυφερὸ βλέμμα γεμᾶτο ἐκτίμησι καὶ συμπάθεια.

Ὁ καλύτερος φίλος μου ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἦταν ὁ Τόμ Κράμπερ, ὁ ὁποῖος ἔπαιζε τέννις μὲ μεγάλη ζωηρότητα καὶ ἐπιδεξιότητα. Μιὰ μέρα τὸν ἐπῆρα μαζί μου στὸ Κλώμπ κι' ἐκεῖ ἀμέσως ἀπ' τὴν ἀρχὴ προσείλκυσε τὴν εὔνοια τῆς Μῶδ, ἡ ὁποία δὲν ἄργησε νὰ τοῦ φανερώσῃ μὲ τὸ βλέμμα της τὴν ἐντύπωση πού τῆς ἔκαμε. Φυσικὰ ἐγώ κι' ὁ φίλος μου γινήκαμε ἔτσι τρομεροὶ ἀντίπαλοι κι' ἡ πονηρὴ Μῶδ πού μάντευψε τὴν ἀντιζηλία μας διασκέδαζεν ἀρκετὰ μαζί μας, πολλὲς φορὲς μάλιστα γιὰ νὰ μεγαλώνῃ τὴν εὐχαρίστησή της προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ μᾶς φέρνῃ ἀντιμετώπους τὸν ἕνα στὸν ἄλλο..

Μιὰ μέρα μὲ πῆρε παράμερα καὶ μοῦ εἶπε ὅτι ἡ μητέρα της ἀπεφάσισε νὰ τὴν παντρέψῃ καὶ τὴν ἄφηνε νὰ διαλέξῃ μονη της τὸν μέλλοντα σύζυγό της. Αὐτὴ ὅμως δὲν ἤξερε ποιὸν π' τοὺς δυό μας, ἐμένα ἢ τὸν Τόμ νὰ προτιμήσῃ, γιατὶ κι' οἱ δυὸ τῆς ἀρέσαμε ἐξ ἴσου. Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἔπρεπε καθένας μας νὰ δείξῃ τὴν ἀξία του γιατὶ ἡ Μῶδ φιλόδοξη ὅπως ἦταν ἐπιθυμοῦσε ν' ἀποκτήσῃ μὲ τὸν ἄνδρα της ἕνα ζευγάρι ἀκατανίκητο στὸ τέννις.

Τὰ ἴδια εἶπε καὶ στὸν Τόμ κι' ἀναγκασθήκαμε κι' οἱ δυό μας νὰ ὑποκύψουμε στὴ δοκιμασία πού μᾶς ἐπέβαλε, νὰ παίξουμε δηλαδὴ τέννις ἀπὸ τὴν ἀνατολὴ ἴσα μὲ τὴ δύση τοῦ ἡλίου. Ἐκεῖνος μοῦ θὰ κερδίζε τὶς περισσότερες παρτίδες θὰ ἦταν ὁ νικητὴς καὶ ὁ κατακτητὴς της.

Ἐπὶ τέλος ἀνέτειλε κι' ἡ περιπόθητη ἐκείνη ἡμέρα. Σύγνεφα χρυσὰ πλοισίωναν τὴν ἄκρη τοῦ οὐρανοῦ καὶ χίλια πουλάκια κελαϊδοῦσαν χαιρόμενα στὰ δέντρα.

Ἡ μὶς Μῶδ εἶχε καθίσει στὴν ἄκρη τοῦ δικτύου τοῦ μ' ἕνα χαμόγελο στὰ χείλη της.

Μοῦ φαίνεται πὼς βλέπω ἀκόμα τὰ κατάμαυρα μάτια της πού παρακολουθοῦσαν μὲ ἐνδιαφέρον καὶ νομίζω πὼς ἀκούω τὶς ἐπαινετικὲς φράσεις πού ἔλεγε ὅταν ὁ ἕνας περνοῦσε τὸν ἄλλο...

Ὅσο ἀνέβαινε ὁ ἥλιος τόσο περισσότερες ἐπιτυχίες εἶχα ἐγώ, ἐνῶ ὁ Τὸμ ἐξακολουθοῦσε νὰ χάνῃ. Ὕστερα ὅμως ἡ τύχη γύρισε μὲ τὸ μέρος του. Ἐτοποθέτησε πλάϊ του ἕνα καλάθι μὲ κεράσια καὶ τρώγοντας ἀπ' αὐτὰ ἀπέκρουε τὶς ἐπιθέσεις μου μ' ἐπιδεξιότητα. Σιγά-σιγὰ ἄρχισε νὰ κερδίζῃ τοὺς χαμένους πόντους.

Ἔξαφνα κατὰ τὸ ἀπόγευμα στὶς τρεισήμισυ ἄκουσα ἀντίκρυ μου μιὰ φωνὴ σπαραχτική. Ἦταν ὁ Τόμ πού εἶχε κουραστεῖ κ' εἶχε πέσει ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος τοῦ δικτυωτοῦ. Στὴν ἀοχὴ τὸν εἶδα νὰ τριγκλίζῃ σὰ μεθυσμένος καὶ νὰ ξεπλώνεται φαιδὸς - πλατύς στὸ χῶμα! Τὸ πολύωρο παιχνίδι τοῦ εἶχε συντρίψει τὲς δυνάμεις!...

Ὁ κόσμος ἔτρεξε ἀμέσως γύρω του κι' ἄκουσα κάποιον νὰ λέη πὼς ἡ καρδιά του δὲ χτυποῦσε! Ἦταν νεκρὸς λοιπὸν ὁ Τόμ, ὁ καλύτερος φίλος μου, ὁ πιστὸς σύντροφός μου;

Σ' αὐτὴ τὴν ἀπελπιστικὴ θέση μ' ἔπιασε ἕνας μεγάλος περάφορος θυμὸς ἐναντίον τῆς γυναίκας πούχε γίνει αἰτία τῆς καταστροφῆς αὐτῆς, ἐναντίον τῆς κατσαρέλας ἐκείνης νέας πού εἶχε προκαλέσει τὸ θάνατο τοῦ φίλου μου. Πόσο μισοῦσα τὴ Μῶδ ἐκείνη τὴ στιγμή! Ἔξαφνα τὴ διέκρινα ἀνάμεσα στὸ πλῆθος νὰ σιάζῃ τὴ σάρπα της. Τρελλὸς ἀπ' τὴν ὀργὴ ἔβγολα τότε τὸ πιστόλι μου, πυροβόλησα κατ' ἀπάνω της καὶ τὴν εἶδα νὰ πέφτῃ στὸ χῶμα δίχως μιλιά!...

Ὁ Θωμᾶς Κρούμπ στομάτησε λίγες στιγμὲς σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, σφούγγισε τὸ ἱδρωμένο μέτωπό του κι' ἐξακολούθησε χαμογελώντας:

—Μολαταῦτα φίλε μου, ἡ ἱστορία αὐτή, δὲν εἶχε τόσο τραγικὰ ἀποτελέσματα ὅσο φαντάζεστε. Ὁ Τόμ εἶχε πάθει μόνο ἀπὸ συγκοπὴ παροδικὴ ἔνεκα τοῦ καύσωνος καὶ τοῦ κόπου καὶ συνῆλθε ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ἰσχυρὲς ἐντριβές. Ἡ Μῶδ πάλι εἶχε λιποθυμήσει ἀπ' τὸ φόβο της γιατὶ τὸ πιστόλι μου τῆς εἶχε προξενήσει σιήν ἄκρη τοῦ αὐτιοῦ της ἕνα ἐλαφρὸ γρατσούνισμα! Ἤμουν κοντὰ της ὅτ ν συνῆλθε κι' αὐτὴ καὶ σηκώθηκε. Μόλις μ' εἶδε μπροστά της μοῦ εἶπε:

— Εἶστε ἀγροῖκος, κύριε Κρούμπ. ἀλλὰ θὰ σᾶς παντρευτῶ, ἀφοῦ κερδίσατε τὸ παιγνίδι.

Ἐγὼ τότε τῆς ἀπαντησα ψυχρά:

— Καὶ νομίζετε πὼς εἶμαι ἀκόμα ξετρελλαμένος μαζί σας ὕστερα ἀπ' αὐτὰ ποῦγιναν; Μοῦ φαίνεται πὼς ὁ φίλος μου, ὁ Τόμ πονεῖ γιὰ σᾶς πειὸ πολὺ ἀτὸ μένα κι' ἔχετε χρέος νὰ τὸν πάρετε ἄντρα σας, ἂν εἶστε πιὸ νόψυχη.

Ἡ Μῶδ ἔμεινε συλλογισμένη λίγες στιγμὲς κι' ἀπὸ τὴ λάμψη τῶν ματιῶν της καὶ τὸ τρεμούλιασμα τῶν χειλιῶν της κατάλαβα πὼς τὴν εἶχα ἐκδικηθῆ.

— Θὰ κάμω ὅπως μοῦ λέτε, μοῦ εἶπε ἀνεστενάζοντας.

Καὶ παντρεύτηκε πράγματι τὸν Τόμ. Ὅταν πέρασε ἕνα ἐξάμηνο σχεδὸν ὕστερα ἀπ' τὸ γάμο τους διέκοψαν κάθε σχέση μαζί μου καὶ μὲ διεγραψαν ὁριστικὰ ἀπὸ τὸν κατάλογο τῶν φίλων τους. Ἂν δὲν ἤξερα κατὰ βάθος τὴν ἀνθρώπινη καρδιά, θὰ παραξενευόμουν βέβαια γι' αὐτὸ ἀλλὰ τώρα δὲν εἶμαι μετανιωμένο, γιατὶ ξερω ὅτι ἡ πειὸ ἀχάριστη διασκέδαση εἶνε τὸ νὰ χτιζῆς μὲ τὰ ἴδια σου τὰχέρια τὸ πολάτι τῆς εὐτυχίας τῶν ἄλλων!...

Pierre Villetard

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΟΦΙΑΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Ἕνας χωρικὸς ἦταν ἄγαμος. Ἡ γυναίκα του, βλέποντας πὼς ὁ ἄντρας της κόντευε νὰ παρουδώσῃ τὴν ψυχή του στὸ θεό, τὸν ρώτησε:

— Πεθαίνεις, ἄντρα μου. Δὲ μ' ὁρμηνεύεις ὅμως ἐμένα πού θὰ μείνω πίσω, τί νὰ κάνω;

Κι' ὁ ἄντρας της, τῆς ἀποκρίθηκε:

— Ἄκου νὰ σοῦ πῶ τί νὰ κάνῃς καψογυναίκα, ὅταν θὰ μοῦ σφαλίσῃ ὁ χάρος τὰ μάτια: Νὰ κοιτάξῃς νὰ πάρῃς ἕναν ἄντρα μυαλωμένο, νὰ μαζώξετε τὰ ζωντανά, νὰ νοικοκυρεψετε τὸ σπίτι καὶ νὰ ζήσετε μαζὶ καλοὶ καὶ μονιασμένοι. Μὰ γιὰ νάναι ὁ ἄντρας πού θὰ πάρῃς ἔτσι μυαλωμένος, πρέπει νἄχῃ πατήσει τὰ πενῆντα.

Τότε ἡ γυναίκα του σκέφτηκε λίγο κι' τὸν ξαναρώτησε:

— Καλά, ἄντρα, καὶ δὲν κανει νὰ πάρω δύο ἀπὸ εἴκοσι πέντε χρονῶν;